

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 81. Petri Cluniacensis Scripta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Episcopo, omnem se præteritorum me-
 moriam hujusque electionis injuriam ex
 animo dimissurum esse. Papa vero ei
 literas dedit, in quibus dicebat, se quidem
 a proposito non abiisse, sed rem istam dif-
 ferre, donec Concilium Episcoporum &
 Metropolitanarum ad electionem confir-
 mandam coegisset. Ita Legatis Torna-
 censibus vix pudorem ferentibus disce-
 dendum fuit.

Sæcul. XII.
 A.C. 1143.

§. LXXXI.

Petri Cluniacensis Scripta.

Sub idem tempus Petrus Cluniacensis ad
 S. Bernardum prolixam dedit episto-
 lam, in qua de diversis moribus utriusque
 Ordinis, Cluniacensis & Cisterciensis,
 agit, stilo ad mansuetudinis leges magis,
 quam in priore sua Apologia, composito.
 In ista enim amorem suum in S. Bernar-
 dum & totum Ordinem Cisterciensium
 verbis exquisitissimis profitetur, & sub-
 jungit: *Ardentissimam banc fuisse Charitatem*
necessè est, quæ nec in jurgiis de De-
cimis, nec in Causa Lingonensi extingui
potuit. Hæc dissidia suo tempore com-
 memoravimus. Deinde Abbas de prima
 dissensionis origine differit, nempe de di-
 versitate morum inter illos, qui in ean-
 dem S. Benedicti Regulam jurassent.
 Istud vero diluit exemplo Ecclesiæ uni-
 versalis, in qua diversæ Nationes, quin
Hist. Eccles. Tom. XVI. N n n etiam

Petr. IV. ep.
 17.
Bern. ep.
 229.
Sup. S. 20.
 17.

Sæcul. XII. etiam singulæ Ecclesiæ dissimiles consue-
A.C. 1143. tudines servant, in iis omnibus, quæ Fi-
 dei non adversantur, salva concordia &
 Charitate. Tum de singulis consuetudi-
 nibus loquens, putat se demonstrare,
 quod variæ constitutiones Cluniacensium
 & Cisterciensium cum alio modo Novi-
 tios recipiunt, & fugitivos, cum pluribus
 & aliis utuntur vestimentis, cum alii aliis
 sæpius jejunant, sæpe vel raro manibus
 laborant, & cetera omnia bona fide inve-
 cta fuerint, & Duce Charitate, quæ Re-
 gulæ S. Benedicti anima esset. (*)

Secunda divisionis occasio erat vesti-
 mentorum diversitas, quam re ipsa nul-
 lius momenti esse sentit, cum Regula ni-
 hil præscribat; sed ostendit, nigrum co-
 lorem ab exemplo antiquorum, præser-
 tim

(*) Si simpliciter accipiantur Petri Venera-
 bilis verba, laxa nimis videtur statuere. Nam
 præter charitatem, universale omnium Institutio-
 rum fundamentum, etiam ad Fundatoris mentem
 & propositum est reflectendum; & licet aliqua
 minorum gentium statuta mutari possint, grav-
 ora tamen, qualiã sunt carnis toto anno vesci,
 non media nocte sed mane ad psallendum sur-
 gere, & his similia, ut nihil dicamus de convi-
 viis ob sæculorum multitudinem & lautitiam
 sumtuosissimis, concedi nequeunt, nisi, quod
 Fleurius dicit Dissertatione III. §. XXII. Tom. XIV.
 fateri velimus, vitæ nostræ rationem hodie no-
 vam & esse forte bonam, sed non a S. Benedicto
 institutam. Denique ex eo, quod S. Benedicti Re-
 gulæ Spiritus & anima Charitas sit, a nulla alia
 distinguitur.

tim S. Martini, Monachis magis conveni-
re. Adnotat etiam obiter, quod Hispani
mortuum lugentes nigro vestitu incede-
rent; quæ res illa tempestate soli Gen-
ti Hispanæ singularis erat. Tandem dis-
fidii fontem aperit principem, videlicet
superbiam & invidiam. Monachi nigri
impatientissime ferunt, homines novellos
sibi præponi. Et Monachi candidi gratu-
lantur sibi, quod ceteris pluris æstimen-
tur, utpote tanquam Disciplinæ Regula-
ris restauratores. Hujusmodi cogitatio-
nes fructum austeritatis & reformationis
perditum eunt, cum humilitatem & ex
consequenti charitatem destruunt. In
fine hujus epistolæ Petrus Cluniacensis
S. Bernardo significat, quod ei Versionem
Alcorani Mahometis mittat, petitque, ut
sibi Tractatum suum de Præcepto & Di-
spensatione communicet.

Quamvis vero Petrus Abbas omnibus
viribus Ordinis sui mores defendere co-
naretur, nihilominus ad tollendos, qui
irreperant, abusus serio incubuit. Cum
anno millesimo centesimo trigesimo se-
cundo Cluniaci Capitulum generale ce-
lebraret, cui ducenti Priores cum mille
ducentis monachis interfuere, jejunia au-
xit, licentiam confabulandi restrinxit, &
quædam alia ad fovendum corpus ab An-
tecessoribus suis concessa, sustulit, rigo-
rem Cisterciensium imitatus. Attamen

Sæcul. XII.

A. C. 1143.

11. 24.

Order. l. 13.
p. 896.

N n n 2

ut

Sæcul. XII. ut postea Fratrum admonitionibus ali-
A.C. 1143. quid daret, complura capitula hujus re-
 formationis relaxavit. Ista ab Orderico
 Vitale Monacho, in illo Conventu præ-
 sente, accepimus.

Post annos exinde quatuordecim,
 nempe anno millesimo centesimo quadra-
 gesimo sexto, Petrus Abbas Statuta a se
 per annos viginti quatuor, quos Abbatiali
Bibl. Clun. Dignitate fulgens transfegerat, collecta,
p. 1354. in capitula septuaginta sex divisit, ex qui-
 bus complures abusus, qui Monachis Clu-
 niacensibus objiciebantur, emendatos di-
 spicimus. Ad quodlibet capitulum ra-
art. 10. tionem reformationis addit. Monachi
 cibos in adipe coctos diebus Veneris non
 comedant, consuetudine antiqua non ob-
 stante. Non bibant *Hypocratem*, id est,
Sup. lib. vinum melle & aromatibus conditum.
LXIII. §. Non vescantur carnibus, nisi ægrotent.
61. Nempe hac in re Monachi Cluniacenses
a. 11. tantum vel plus licentiæ quam Sæculares
a. 12. sibi ipsis tribuebant, quod ex epistola ejus-
VI. ep. 15. dem Abbatis, acerrimo stilo ad omnes Or-
 dinis sui Priores data, discimus. Non
a. 14. dispensetur in Jejunio, a Regula præscri-
 pto, & a medio Septembris usque ad Qua-
 dragesimam servando, exceptis paucis fe-
 stis. Nam numerus Festorum auctus fue-
 rat, ut pauciores essent dies jejunii. Mo-
 nachi pannis aut pellibus pretiosis non
 vestiantur. Tum illæ vestes, quibus uti
 non

non licet, enumerantur. Silentium statuto tempore in domo infirmorum, in cella Novitiorum, in Refectorio, in Quadragesima autem omni tempore, servetur. Tolluntur non nullæ consuetudines minoris momenti, quarum actus ferii esse non poterant, quia illas introducendi ratio & causa cessaverat. Nullus in Ordinem Monachorum sine licentia Abbatis Cluniacensis recipiatur. Quia nempe monasteria hominibus ad monasticum Institutum ineptis replebantur. Habitus Monasticus nulli, nisi ad annum ætatis vigesimum pervenerit, conferatur. Novitii saltem uno mense probentur. Labor manuum, quantum fieri potest, reducatur. Ceterum ex argumentis cuilibet capitulo appositis perspectum fit, quantum jam illo ævo Regulæ rigor in Ordine Cluniacensi relaxatus fuerit.

Quod vero ad versionem Alcorani pertinet, eam Petrus Abbas in Hispania, quo Monasteria Ordinis sui lustraturus perrexit, componi iussit. Primo quemdam librum, in quo errores Mahometis refellebantur, lingua Arabica scriptum, in latinam transferri curavit, & quia Petrus Toletanus, cui hoc opus injunxerat, linguæ Arabicæ peritior erat quam Latinæ, eum in illo labore a Petro Monacho, qui sibi ab epistolis erat, adjuvari præcepit. Postea vero idem Abbas Cluniacensis ipsum

Sæcul. XII
A. C. 1143.
a. 16. Sc.

35.

Bibl. Clun.
p. 1109.

N n n 3 Alco-

Sæcul. XII. Alcoranum a quodam Anglo, nomine Roberto, Archidiacono Pampelonensi & alio viro docto, nomine Hermanno, ex Dalmatia, quos ambos in Hispania invenerat, Astronomiæ studentes, latine reddi curavit, pingui stipendio duobus interpretibus dato. Porro eo consilio hæc agebat Abbas Cluniacensis, ut exemplum Patrum sequeretur, qui cunctas suæ ætatis Hæreses suis sermonibus & Scriptis refutabant, & totis viribus oppugnabant. Itaque Petro animus erat, Mahometis Sectam aggredi, quæ tunc mediam prope orbis terrarum partem implebat. Et primum quidem S. Bernardum, quem huic labori omnium maxime idoneum judicabat, hortatus est, ut hac de materia scriberet, sed videns, quod nemo operi manum commodaret, ipse hanc provinciam in se suscepit, atque editis quinque libris, qui non amplius extant, propositum exsecutus est. Non equidem multum spei conceperat, fore, ut per hanc scriptionem Mahometani converterentur; scripsit tamen, ut saltem Christianis prodesset, si explanaret, quantum illa Secta a sana ratione abhorreat, eosque, qui a Fide deficiendi periculo expositi erant, præmuniret.

FINIS TOMI XVI.

INDEX